

Naši najmlajši pesniki

Kolenc Janez

Materi

Če bi na zemljo se vrnila, mati,
bi še v globočji grob šla spet nazaj,
a v njem ne mogla bi več mirno spati
in pekel bi postal ti večni raj.

Prišla bi kot nekdanj, ko bil sem dete,
in srečna me pogledala v oči,
v njih videla teme bi razodete
in da v njih vedno bolj se še temni.

„Zakaj vse to?“ bi mehko me vprašala,
„saj je le ena luč in ena pot,“
potem bi, mati, bridko se zjokala.

A jaz bi zbežal in te pustil samo,
ljubezni nisem vajen več, le zmot,
in v sramu bi te pustil iti v jamo.

Šarabon Mitja

Pridi!

Pridi, ljubljena. Od praga
moje osamele ute
in do mojih nog, predraga —
čiste rože so nasute.

V svoji preveliki vnemi
sem potrgal rože záte.
Zdaj cvetovi mrêjo nemi
in krivijo vence zlate.

Vse temno

Vse temno je v moji sobi;
stene so se vkup nagnile,
vaze so globoki grôbi,
rože v steklu so utonile.

Jaz mižim in luči čakam,
v misli svoje sem oblečen,
v dlan z dlaní si noč pretakam.
Noč se róga: Srečen? Srečen?